# การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา

# Administration of Student Assistant System Using Digital Technology of Sura Nari School Group under the Secondary Educational Service Area Office Nakhon Ratchasima

ดวงใจ แน่นอุดร*, ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์**
Duangjai Nanudon*, Laddawan Petchroj**
มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
Rajapruk University

**บทคัดย่อ**

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา 2) เปรียบเทียบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นครู จำนวน 227 คน โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นตามขนาดของสถานศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ที่มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .67-1.00 และความเที่ยงเท่ากับ .97 แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test independent) และการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างรายคู่แบบ LSD

ผลการวิจัย พบว่า

1. การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา ในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการส่งต่อนักเรียน รองลงมา ได้แก่ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน และด้านการคัดกรองนักเรียน ตามลำดับ

2. ผลการวิจัยเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา พบว่า ครูที่มีเพศ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ครูที่มีขนาดของสถานศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

**คำสำคัญ**: การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, เทคโนโลยีดิจิทัล

**Abstract**

The objectives of this research were to 1) Study the administration of student assistant system using digital technology of Sura Nari school group under the secondary educational service area office Nakhon Ratchasima 2) Compare the administration of student assistant system using digital technology of Sura Nari school group under the secondary educational service area office Nakhon Ratchasima classified by sex, education level, experience in working field and school size. The sample were 227 teachers, selected by stratified random sampling using school size as a sampling unit. The research instruments was a questionnaire with the content validity of .67 to 1.00 and the reliability of .97. The data were analyzed into percentage, mean, standard deviation, T-test independent, one-way ANOVA, and the mean-paired difference of LSD.

The results of the research were

1. The administration of student assistant system using digital technology in school, overall and individual aspects, was at a high level. The highest aspect was student referring. The follow aspects were knowing students individually, prevention and solving problems, promotion and development and student classification, respectively.

2. The result of compare teachers' opinions to student assistant system using digital technology in school, classified by sex, education level, experience in working field and school size showed that teachers with different sex, education level, experience in working field had opinions differently in overall and individual aspects with statistical significance at the .05 and .01 level. Teachers in different school size, had opinions to student assistant system using digital technology in overall and individual aspects was no different.

**Keywords**: Administration of student assistant system, Digital Technology

**บทนำ**

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีส่งผลต่อการจัดการศึกษา ซึ่งเป็นกลไกที่ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยเพื่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันในสังคม ทั้งนี้รูปแบบการเรียนรู้มีการปรับเปลี่ยนไปจากเดิม ที่เน้นครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนฝ่ายเดียว ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองที่นักเรียนสามารถแสวงหาและสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเองเพิ่มมากขึ้น (ยุภาลัย มะลิซ้อน และกาญจน์ เรืองมนตรี, 2563)

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศนโยบายและจุดเน้นประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 ใน 7 เรื่อง ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งในเรื่องที่ 5 นั้น เป็นเรื่องของการส่งเสริมสนับสนุนวิชาชีพครู บุคลากรทางการศึกษา และบุคลากรสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการ พัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีดิจิทัลตามกรอบระดับสมรรถนะดิจิทัล และในเรื่องที่ 6 การพัฒนาระบบราชการและการบริการภาครัฐยุคดิจิทัล โดยขับเคลื่อนการพัฒนาระบบราชการ 4.0 ด้วยนวัตกรรม และการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาเป็นกลไกหลัก ในการดำเนินงาน ในส่วนของการจัดการศึกษานั้น นอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแล้ว การสร้างมาตรการในการสร้างภูมิคุ้มกัน

ป้องกัน ดูแลช่วยเหลือ เยียวยาและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในทางที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะความสามารถ มีสมรรถนะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นคนเก่ง คนดี และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเป็นปกติสุข ผ่านกระบวนการที่เรียกว่า “ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน” มาใช้เป็นกลไกในการพัฒนาผู้เรียนทั้งในทางส่งเสริมพัฒนา การป้องกันแก้ไข และให้ความช่วยเหลืออย่างสอดประสานเชื่อมโยง และผสมกลมกลืนไปกับการจัดการเรียนรู้ตามธรรมชาติของวัยรุ่น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา กลุ่มโรงเรียนสุรนารี มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาการศึกษาให้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามนโยบาย “วิถีอนาคต วิถีคุณภาพ” สู่องค์กรคุณภาพ ที่มุ่งเน้นด้านความปลอดภัย ด้านโอกาส ด้านคุณภาพ และด้านประสิทธิภาพ (แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566) โดยมีแนวทางในการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาด้านความปลอดภัยได้อย่างทันท่วงที แม้ว่า ในโรงเรียนจะมีการดำเนินงานศูนย์ความปลอดภัยในสถานศึกษา แต่โรงเรียนในกลุ่มสุรนารี ยังขาดข้อมูลเครือข่ายการส่งต่อการช่วยเหลือที่เหมาะสม ขาดความรู้และทักษะในการช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ผู้เรียนหรือผู้ที่ประสบภาวะวิกฤต และขาดแหล่งสนับสนุนข้อมูล ทำให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนยังไม่ครอบคลุมในทุกมิติ ก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนบ้าง ไม่ทันเวลาบ้าง ไม่ถูกวิธี และไม่มีฐานข้อมูลเพื่อจัดการสถานการณ์วิกฤตที่เกิดขึ้นในโรงเรียนหรือกับกลุ่มผู้เรียนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา เพื่อนำผลจากการวิจัยครั้งนี้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนยุคดิจิทัลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

**วัตถุประสงค์ของการวิจัย**

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษาประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา

**วิธีการดำเนินการวิจัย**

เพื่อให้วิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

**ประชากร** คือ ครูที่ปรึกษา ที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษากลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา จากสถานศึกษาทั้งหมด 10 โรงเรียน จำนวน 554 คน

**กลุ่มตัวอย่าง** คือ ครูที่ปรึกษา ที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา กลุ่มโรงเรียนสุรนารี จำนวน 10 โรงเรียน ได้มาโดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 อ้างถึงใน ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และคณะ, 2562) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามขนาดของสถานศึกษา ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 227 คน

**เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย**

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บข้อมูล จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามที่เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับระดับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา

**การสร้างเครื่องมือวิจัย**

ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาจากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำผลการศึกษามาปรับปรุงเครื่องมือเพื่อสร้างข้อคำถาม

ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสามถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน โดยใช้เทคนิค IOC (Index of item Objective Congruence) ซึ่งหากพบว่า แบบสอบถามฉบับนี้ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67 – 1.00 ถือว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้

ขั้นตอนที่ 3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับสถานศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 แห่ง โรงเรียนละ 10 คน รวมเป็น 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามตามวิธี ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97

**การเก็บรวบรวมข้อมูล**

แบบสอบถามที่เก็บได้จำนวน 227 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

**การวิเคราะห์ข้อมูล**

1. วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation หรือ S.D.) (ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์และอัจฉรา ชำนิประศาสน์, 2562)

3. วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความคิดเห็นของครู ต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล โดยการทดสอบค่าที (t-test) ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีตัวแปรต้น 2 กลุ่ม คือ เพศ ระดับการศึกษา และทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ตัวแปรต้นมีมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป คือ ประสบการณ์ทำงาน และขนาดสถานศึกษา เมื่อพบความแตกต่างจะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแบบ LSD (Least Significant Difference) และนำเสนอข้อมูลแบบตารางประกอบคำอธิบาย โดยกำหนดการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

**ผลการวิจัย**

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมาโดยภาพรวม

(n = 227)

| การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล | $\bar{X}$ | S.D. | ค่าระดับ | ลำดับที่ |
|---|---|---|---|---|
| 1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล | 4.26 | .16 | มาก | 2 |
| 2. ด้านการคัดกรองนักเรียน | 4.05 | .07 | มาก | 5 |
| 3. ด้านการส่งเสริมนักเรียน | 4.09 | .15 | มาก | 4 |
| 4. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน | 4.15 | .09 | มาก | 3 |
| 5. ด้านการส่งต่อนักเรียน | 4.26 | .06 | มาก | 1 |
| **ภาพรวม** | **4.16** | **.11** | **มาก** | |

จากตารางที่ 1 พบว่า ความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.16, S.D. = .11) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ($\bar{X}$ = 4.26, S.D. = .16) ด้านการส่งต่อนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.26, S.D. = .06) ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.15, S.D. = .09) ด้านการส่งเสริมนักเรียน($\bar{X}$ = 4.09, S.D. = .15) และด้านการคัดกรองนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.05, S.D. = .07)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา ทั้งภาพรวมและรายด้าน

| การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล | เพศ | | ระดับการศึกษา | | ประสบการณ์ทำงาน | | ขนาดสถานศึกษา | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | t | Sig. | t | Sig. | f | Sig. | f | Sig. |
| 1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล | 4.58** | .00 | -2.30* | .02 | 10.79** | .00 | 0.02 | 1.00 |
| 2. ด้านการคัดกรองนักเรียน | 3.07** | .00 | -1.34 | .08 | 13.72** | .00 | 0.08 | 0.97 |
| 3. ด้านการส่งเสริมนักเรียน | 1.40 | .16 | -3.14** | .00 | 12.40** | .00 | 2.07 | 0.11 |
| 4. ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน | .65 | .52 | -1.23 | .11 | 8.60** | .00 | 0.60 | 0.62 |
| 5. ด้านการส่งต่อนักเรียน | .90 | .37 | -1.12 | .20 | 14.12** | .00 | 2.12 | 0.10 |
| **รวม** | **2.26*** | **.03** | **-1.95*** | **.03** | **13.36**** | **.00** | **0.61** | **0.61** |

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา ครูที่

มีเพศต่างกัน ในภาพรวมมีความคิดเห็นแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลและด้านการคัดกรองนักเรียน แตกต่างกัน ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน โดยภาพรวมละรายด้าน ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งเสริมนักเรียน แตกต่างกัน ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน โดยภาพรวมและรายด้าน แตกต่างกัน และครูที่มีขนาดสถานศึกษาต่างกัน โดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย รายคู่ เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

(n = 227)

| ด้านที่ | การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล | | ประสบการณ์ในการทำงาน | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | น้อยกว่า 5 ปี | 6-10 ปี | 11-15 ปี | 16-20 ปี | 21 ปีขึ้นไป |
| 1. | ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล | $\bar{X}$ | 4.22 | 4.43 | 4.59 | 3.75 | 3.67 |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 4.22 | - | -0.21 | -0.37* | 0.47* | 0.55* |
| | 6 - 10 ปี | 4.43 | - | - | -0.16 | 0.68* | 0.76* |
| | 11 - 15 ปี | 4.59 | - | - | - | 0.84* | 0.92* |
| | 16 - 20 ปี | 3.75 | - | - | - | - | 0.08 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.67 | - | - | - | - | - |
| 2. | ด้านการคัดกรองนักเรียน | $\bar{X}$ | 3.87 | 4.29 | 4.45 | 3.36 | 3.39 |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 3.87 | - | -0.42* | -0.58* | 0.51* | 0.48* |
| | 6 - 10 ปี | 4.29 | - | - | -0.16 | 0.93* | 0.90* |
| | 11 - 15 ปี | 4.45 | - | - | - | 1.09* | 1.06* |
| | 16 - 20 ปี | 3.36 | - | - | - | - | -0.03 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.39 | - | - | - | - | - |
| 3. | ด้านการส่งเสริมนักเรียน | $\bar{X}$ | 3.80 | 4.34 | 4.39 | 3.46 | 3.62 |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 3.80 | - | -0.54* | -0.59* | 0.34 | 0.18 |
| | 6 - 10 ปี | 4.34 | - | - | -0.05 | 0.88* | 0.72* |
| | 11 - 15 ปี | 4.39 | - | - | - | 0.93* | 0.77* |
| | 16 - 20 ปี | 3.46 | - | - | - | - | -0.16 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.62 | - | - | - | - | - |

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 4. | ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน | $\bar{X}$ | 3.88 | 4.37 | 4.34 | 3.68 | 3.74 |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 3.88 | - | -0.49* | -0.46* | 0.20 | 0.14 |
| | 6 - 10 ปี | 4.37 | - | - | 0.03 | 0.69* | 0.63* |
| | 11 - 15 ปี | 4.34 | - | - | - | 0.66* | 0.60* |
| | 16 - 20 ปี | 3.68 | - | - | - | - | -0.06 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.74 | - | - | - | - | - |
| 5. | ด้านการส่งต่อนักเรียน | $\bar{X}$ | 3.98 | 4.47 | 4.64 | 3.61 | 3.79 |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 3.98 | - | -0.49* | -0.66* | 0.37 | 0.19 |
| | 6 - 10 ปี | 4.47 | - | - | -0.17 | 0.86* | 0.68* |
| | 11 - 15 ปี | 4.64 | - | - | - | 1.03* | 0.85* |
| | 16 - 20 ปี | 3.61 | - | - | - | - | -0.18 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.79 | - | - | - | - | - |
| | **ภาพรวม** | $\bar{X}$ | **3.95** | **4.38** | **4.48** | **3.57** | **3.64** |
| | น้อยกว่า 5 ปี | 3.95 | - | -0.43* | -0.53* | 0.38* | 0.31 |
| | 6 - 10 ปี | 4.38 | - | - | -0.1 | 0.81* | 0.74* |
| | 11 - 15 ปี | 4.48 | - | - | - | 0.91* | 0.84* |
| | 16 - 20 ปี | 3.57 | - | - | - | - | -0.07 |
| | 21 ปีขึ้นไป | 3.64 | - | - | - | - | - |

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง ค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี LSD พบว่า ครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา กลุ่มโรงเรียนสุรนารี ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพบว่าในภาพรวม ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 11 - 15 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ส่วนรายด้าน ครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 11 - 15 ปี ต่างกับครูที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี, 16 - 20 ปี และ 21 ปีขึ้นไปทุกด้าน และครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 6 - 10 ปี มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

**อภิปรายผลการวิจัย**

**1. ผลการศึกษาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา**

การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา พบว่า ในภาพรวมทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นนโยบายของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา กลุ่มโรงเรียนสุรนารี ซึ่งสอดคล้องกับ สุนิสา มาสุข (2560) ได้ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครู พบว่า โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดได้แก่ ด้านการส่งต่อนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา ได้

ตระหนักและให้ความสำคัญกับการปฏิบัติงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล โดยนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมพัฒนา ด้านการป้องกันช่วยเหลือและแก้ไข และด้านการส่งต่อนักเรียน เพื่อให้มีความสะดวกและเป็นส่วนช่วยให้สามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพได้ จึงส่งผลให้การบริหารงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล ทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับพรศักดิ์ ผกากรอง (2562) ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีค่าเฉลี่ยการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก ซึ่งด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการส่งต่อนักเรียน และด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการดังกล่าว เป็นขั้นตอนที่มีการดำเนินการเกี่ยวเนื่องกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมากที่สุด ซึ่งเป็นการได้มาซึ่งข้อมูลสำคัญที่ก่อให้เกิดกระบวนการอื่นๆ ตามมา เช่น การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธิดา พงษ์สวัสดิ์ (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของนักเรียนโรงเรียนชะอำ คุณหญิงเนื่องบุรี พบว่าโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และสอดคล้องกับ แพรพลอย พัฒนะแสง (2565) ศึกษาสภาพที่พึงประสงค์ของการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก

**2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล กลุ่มโรงเรียนสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา โดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และขนาดของสถานศึกษา**

1) ครูที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวม แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่ปรึกษาที่เป็นเพศชายและเพศหญิงต่างมีความสามารถในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนแตกต่างกัน อีกทั้งมุมมอง และภาระงานบางประการที่อาจมีข้อจำกัดในเรื่องเพศ และการมอบหมายงานจากผู้บริหาร ส่งผลให้มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลแตกต่างกัน สอดคล้องกับพรศักดิ์ ผกากรอง (2562) ศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำแนกตามเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการคัดกรองนักเรียนแตกต่างกัน ส่วนด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ลัดดาวัลย์ เพชรจันทร์ (2559) ศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูโรงเรียนบ้านปลวกแดง จังหวัดระยอง พบว่า จำแนกตามเพศโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูโรงเรียนกลุ่มสุรนารี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ได้รับการอบรมพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ พิมพ์ชนก สังข์สี (2564) ได้ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานนทบุรี พบว่า ระดับการศึกษา มีผลต่อความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายด้าน ในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการส่งเสริมนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ส่วนด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียน และด้านการคัดกรองนักเรียน ไม่แตกต่างกัน

3) ครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ซึ่งครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 11 - 15 ปี มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดและมากกว่าทุกกลุ่ม ทั้งนี้อาจเกิดจากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีประสบการณ์การทำงานที่แต กต่างกัน มีทักษะและลักษณะในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนแตกต่างกันในแต่ละด้าน ทั้งการอบรมการใช้เทคโนโลยีและประสบการณ์การในการทำหน้าที่ครูที่ปรึกษา จึงส่งผลต่อความคิดเห็นในการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่แตกต่างกัน ส่วนรายด้าน ครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 11 - 15 ปี ต่างกับครูที่มีประสบการณ์การทำงานน้อยกว่า 5 ปี, 16 - 20 ปี และ 21 ปีขึ้นไปทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับ พิมพ์ชนก สังข์สี (2564) ศึกษาแนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานนทบุรี พบว่า โดยภาพรวมครูที่มีอายุ และประสบการณ์ในการทำงาน แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับอภิญญา สงนุ้ย (2564) พบว่า ผู้บริหารและครูที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับ จักรพงษ์ ตระการไทย และคณะ (2564) ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญจำแนกตามประสบการณ์ พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001

4) ครูในสถานศึกษาที่มีขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดนโยบายในสถานศึกษาทุกแห่งในสังกัด สามารถดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดมาตรการสนับสนุนส่งเสริมนักเรียนทุกคน ให้ได้รับการดูแลช่วยเหลือจากครู ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพ ดังนั้นโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน จึงได้รับนโยบายมาสู่การปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน ส่งผลให้มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับปกาวรรณ แก้วโพธิ์ (2559) ศึกษาผลการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ของโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน พบว่า มีการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ทั้งภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมโรงเรียนขนาดกลาง มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา คือ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ โรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดเล็ก ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับอดิศร แย่งคุณเชาว์ (2559) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 พบว่าการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจำแนกตามขนาดของสถานศึกษา ในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

**ข้อเสนอแนะ**

**ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป**

1. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา โดยศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในแต่ละด้าน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นระบบและมีคุณมากมากยิ่งขึ้นตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ควรมีการวิจัยที่ศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผล ที่เกิดขึ้นหลังจากการศึกษาหรือสร้างแนวทางการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา

**เอกสารอ้างอิง**

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553**. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

จักรพงษ์ ตระการไทย และคณะ. (2564). **สภาพการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานีอำนาจเจริญ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

เฉลิมพงษ์ สุขสมพนารักษ์. (2561). **การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านช่างหม้อ อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

ดาวรุ่ง มุกดากิจ. (2554). **การบริหารจัดการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนบ้านดอยคำ อำเภอฮอดจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการบริหารงานวงจรคุณภาพของเดมมิ่ง**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

เบญจวรรณ นุ่นทอง. (2561). **ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 12**. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ปกาวรรณ แก้วโพธิ์. (2559). **ผลการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

พรศักดิ์ ผกากรอง. (2562). **การศึกษาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี**. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี .

พิมพ์ชนก สังข์สี. (2565). **แนวทางการส่งเสริมการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานนทบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.

แพรพลอย พัฒนะแสง. (2565). **การพัฒนาแนวทางการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 3**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ และอัจฉรา ชำนิประศาสน์. (2562). **ระเบียบวิธีการวิจัย (ฉบับปรับปรุงครั้ง2)**. กรุงเทพฯ: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.

ลัดดาวัลย์ เพชรโรจน์ สุภมาส อังศุโชติ และและอัจฉรา ชำนิประศาสน์. (2562). **สถิติสำหรับการวิจัยและเทคนิคการใช้ SPSS (ฉบับปรับปรุงครั้งที่3)**. กรุงเทพมหานคร: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมาเขต. (2566). **แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา**. กลุ่มนโยบายและแผน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษานครราชสีมา.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). **การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

อดิศร แย่งคุณเชาว์. (2559). **การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 11**. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาบริหารการศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อภิญญา สงนุ้ย (2564). **การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพัทลุง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

อวยชัย ศรีตระกูล. (2556). **การพัฒนารูปแบบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา**. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.